

ensstemmelse med Koncessionen, og nøjes med at lade de stedlige Revisorer foretage en almindelig Talrevision. Jeg tror, at en Bestemmelse i den Retning vilde være heldig, dels fordi Forholdet i Virkeligheden er, at den Revision, som foretages af de lokale Revisorer, ikke strækker sig stort videre end til Talrevisionen, dels ogsaa fordi det efter min Mening er unødvendigt, at en saadan kritisk Revision foretages baade af den stedlige Revision og af Ministeriet. Jeg henstiller dette Spørgsmaal til den højtærede Trafikministers nærmere Overvejelse.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger om Ændringsforslag Nr. 109, der gaar ud paa, at Ministeren skulde bemyndiges til at nedsætte en Kommission til at udarbejde Forslag vedrørende forskellige Forhold ved Privatbanerne, navnlig Personalets Forhandlingsret, Retsplejen, Avancements- og Lønforhold. Dette Spørgsmaal blev løseligt berørt af den ærede Ordfører i Gaar og er senere nærmere uddybet af forskellige Talere, først af den højtærede Minister og dernæst af det ærede Medlem fra Odder (Jacobsen). Der var en Uoverensstemmelse mellem den højtærede Minister og det ærede Medlem fra Odder. Striden mellem den højtærede Minister og det ærede Medlem fra Odder drejede sig i første Række om, hvorvidt Staten overhovedet kunde indblande sig i disse Forhold. Min Anskuelse i saa Henseende gaar nærmest i Retning af det af Ministeren indtagne Standpunkt. Det vil neppe være rigtigt, at Staten blander sig i private Erhvervsforhold, skønt jeg selvfølgelig indrømmer, at dette Princip paa forskellige Omraader ikke kan holdes klart. Forholdet mellem Staten og de private Virksomheder er af mangeartet Natur, og som Forholdene have udviklet sig, maa man indrømme, at Staten ofte fører i hvert Fald et begrænset Tilsyn med Privatvirksomheder, hvad jeg i og for sig ikke altid kan billige. Men det er altsaa et Principspørgsmaal, det her drejer sig om. Det Standpunkt, den højtærede Minister og jeg staa paa, og det Standpunkt, det ærede Medlem fra Odder staa paa, ere væsentlig forskellige i deres Princip, idet jeg fra min Side hævder, at saa lidt Indblanding som muligt fra Statens Side er det principielt rigtige, medens det ærede Medlem hævder det modsatte Standpunkt. Jeg tror, at en Diskussion om dette i Virkeligheden ikke vil bringe os nærmere til hinanden. Men naar det ærede Medlem fra Odder i Gaar sagde, at det at stemme

for dette Ændringsforslag eller imod det maatte udlægges som henholdsvis en Sympati- eller en Antipatitilkendegivelse overfor Privatbanernes Funktionærer, vil jeg nedlægge en bestemt Protest herimod. Jeg har flere Gange haft Lejlighed til at overvære Møder, foranstaltede af Privatbanernes Funktionærer, og det forekommer mig, at i hvert Fald en Del af de Krav, disse Funktionærer stille, maa kaldes berettigede. Men paa den anden Side erkender jeg, at Forholdene ved Privatbanerne ere saa forskelligartede, at det vistnok meget vanskeligt lader sig gøre — navnlig slet ikke paa den Maade, her er Tale om, ved en Slags Paalæg eller Paabud fra Staten — at opnaa en ensartet Lønningsmetode og ensartede Bestemmelser om Avancementsforhold for de forskellige private Baner. Dertil ere Privatbanerne af alt for forskellig Karakter og Størrelse, ligesom Lønforholdene i de Egne, hvori de virke, ere af saa forskellig Karakter, at noget saadant neppe kan lade sig gøre. Men dog tror jeg at turde sige, at Bestræbelserne indenfor Bestyrelserne for de forskellige Privatbaner mere og mere gaa i Retning af saa vidt gørligt at komme til ensartede Regler paa disse Omraader.

Naar det ærede Medlem fra Odder (Jacobsen) i Gaar skildrede Forholdene saa mørke, som han gjorde, gør han sig efter min Mening skyldig i en meget stor Overdrivelse. Han sagde, at Forholdene vare nærmest skandaløse, og brugte andre lignende og lige saa stærke Udtryk, men han skyder derved i Virkeligheden langt over Maalet. Jeg tror, man maa indskrænke sig til at sige, at der kan være visse Forhold, som kunde gøres til Genstand for nærmere Undersøgelse, men at man langt fra kan betegne Forholdene ved Privatbanerne som skandaløse. Det kan man se allerede deraf, at der, saa snart der er ledige Pladser ved Privatbanerne, er overordentlig stor Efterspørgsel efter dem, og det gælder ingenlunde, som det ærede Medlem sagde i Gaar, kun, naar det drejer sig om de højst lønnede Pladser, men tværtimod ogsaa de lavest lønnede, hvilket i Virkeligheden vil sige, at de ere lønnede paa en saadan Maade, at Lønnen overstiger det, en almindelig Arbejdsmand paa den paagældende Egn kan tjene. Dertil kommer ogsaa den Betryggelse for de vedkommende Funktionærer, som ligger i den med disse Stillinger forbundne Pension.

Som jeg begyndte med at sige, er